

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Diocletiano, cuius regia postquam imperium cum dedecore deposuisset,
propter ecclesiae diuexationem, ab ictu fulminis conflagrauit. Cap. XXV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

*De Decii Valeriani & Aureliani contra Christianos
insultatione, qui se in miserrimum vitæ finem con-
iecerunt, propter ecclesiæ perseuutionem.*

CAP. XXIII.

ABS te iam Deci, sciscitari volo, qui aliquando iustorū laborem infectatus es, qui ecclesiam odio habuisti, qui pœnam piè sancteq; vitam degentibus irrogasti, quid doloris iam post hanc vitam patras? imo vero quibus & quàm acerbis calamitatibus ipse quasi irretitus teneris? Tuam porro infelicem & miseram conditionem satis declarauit, illud temporis interuallum, tanquam inter vitam & mortem interpositum, cum ipse in agris scythicis vnà cum omnibus copiis prostratus, imperium Romanum omnium ore celebratum Getis ludibrio & despectui obiecisti. Quin tu Valeriane, eandem crudelitatem in Dei famulos ostendens, iustum sanctumq; Dei iudicium quasi ante oculos omnium statuisti, dum captiuus præhensus eras, & uinctus ducebaris, purpura, & reliquo apparatu regio indutus. Tandem à Sapore rege Persarum iussus excoriari, saleq; conditus, sempiternum tui infortunij trophæum ante omnium oculos statuisti. Tu etiam Aureliane omnium scelerum incendium, cum in Thraciam quasi aperto Marte & insanæ mentis impetu ferebaris, in media via cæsus, orbitas in via impressas impio cruore compleuisti.

*De Diocletiano, cuius regia postquam imperium cum
dedecore deposuisset, propter ecclesiæ diuexationem,
ab ictu fulminis conflagrauit.*

CAP. XXV.

Diocletianus quoque cum post cruentam cædem in persecutione factam, ipse contra se quodammo- do, propter vitium amentix, & delirationis, suffragium tulisset, se vnus abiectæ & humilis mansionis munitioni ac præsidio concredens, pœnas dedit. Quid ergo huic profuit, bellum contra Deum nostrum concitasse? Ut certe, mea quidem sententia, reliquam vitæ partem miserè transigerent, dum sibi semper metueret male, ne fulminis iactu concideret. Ista loquitur Nicomedia: non tacent
etiam

CONSTANTINI ORATIO

etiam qui eadem oculis viderunt: ex quorum numero ipse equidem sum. Palatium eius & domus sane, fulmine eam depascente, faceque caelesti exedente vastata fuit. Quas res ita euenturas sapientes plane praedixerant, neque enim siluerunt, neque mororem pro sceleribus tam inique contra Christianos admisis, susceptum simulatione occultarunt: sed perspicue ac palam ipsi inter se liberè de iisdem disseruerunt: quis talis furor, quae plane principatus insolentia, ut homines cum sint, audeant tamen Deum bello laceffere, inque religionem sanctissimam iustissimamque, vesano animo insultare, & tam infinitae populi hominumque, iustorum multitudinini, nulla causa antecedente, exitium moliri? O praclarum modestique, qua omnes subiecti erudiantur praepceptorem, o magistrum prouidentiae quam exercitus erga ciues suos habere debeat: pectora tribulum suorum vulnerarunt, hi qui ne terga quidem hostium vnquam in acie aspexissent. Ad extremum igitur impiorum facinorum scelus, non tamen absque damno publico diuina vltima est prouidentia: Tot plane factae sunt caedes: quot quidem, si in barbaros factae fuissent, satis multae ad aeternam pacem constituendam videri potuissent. Totus imperatoris, quem supra dixi, exercitus, cum ditioni cuiusdam ignobilis & abiecti hominis imperium Romanum vi rapientis subiectus esset, multis & variis praeliis cuiusque generis diuina prouidentia, orbem praclarissimam in libertatem vindicante, penitus dissipatus & exhaustus est. Atqui voces oppressorum, & libertatem naturaliter insitam appetentium, quinetiam laudes in gratias Deo pro libertate & communione vitae, coniuncta cum iustitia, illis reddita, agendis, quid est cur non omnibus modis Dei prouidentiam & singularem eius erga homines amorem insigniter ob oculos omnium ponant?

Quod imperatori pietatis causa Deus fuerit, quodque ut recte res administremus, ad eum confugere oportet, easque ipsi acceptas ferre. quicquid autem peccatum fuerit, id omne nostrae cessationi imputare.

CAPVT XXVI.

Quando autem meam administrationem, quae diuino afflatu sumpsit initium, laudant, an non Deum meorum rectè